

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/50/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112241500
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Šebeň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8112241500.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Šebeňa a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Daniely Babinovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. , so sídlom Pribinova 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava 811 09, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava 813 11, Župné námestie 13, IČO: 00166073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 7C/170/2012-49 zo dňa 13.1.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, ako aj vo výroku o náhrade trov.

N e p r i z n á v a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom zamietol žaloby na náhradu majetkovej škody, ako aj na náhradu nemajetkovej ujmy podané na Okresný súd Vranov nad Topľou dňa 27.9.2012 a vedené pod pôvodnými spisovými značkami 4C/455/2012, 4C/456/2012, 4C/457/2012, 4C/458/2012, 4C/459/2012, 4C/461/2012, 4C/464/2012, 4C/465/2012. Veci vedené pôvodne na Okresnom súde Vranov pod sp. zn. 4C/460/2012, 4C/462/2012 a 4C/463/2012 vylúčil na samostatné konanie. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

V dôvodoch rozsudku uviedol, že v prejednáwanej veci a v spojených veciach si žalobca uplatňuje nárok na náhradu majetkových škôd a nemajetkovej ujmy a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol v zákonom stanovenej lehote 30 dní od doručenia návrhu oprávneného o zmene exekútora. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie pripojenými spismi Okresného súdu Vranov nad Topľou 4C/455/2012, 4C/456/2012, 4C/457/2012, 4C/458/2012, 4C/459/2012, 4C/460/2012, 4C/461/2012, 4C/462/2012, 4C/463/2012, 4C/464/2012, 4C/465/2012 a exekučnými spismi Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 6Er/297/2007, 3Er/308/2007, 8Er/344/2004, 6Er/217/2007, 7Er/18/2007, 7Er/197/2007, 8Er/430/2004, 9Er/26/2007 a v dôvodoch rozsudku podrobne rozpísal postup exekučného súdu v jednotlivých exekučných veciach, v súvislosti s rozhodovaním o zmene exekútora. Po vykonaní dokazovania mal prvostupňový súd za preukázané, že žalobca v tomto konaní neuniesol dôkazné bremeno pri preukázaní vzniku škody. V žalobe uplatnená majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov v súvislosti s vymáhaním pohľadávok. Súd prvého stupňa mal za to, že žalobca v žalobe v otázke preukázania vzniku škody neuniesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal vynaložené náklady na správu a vymáhanie pohľadávok.

Podľa názoru súdu nestačí samotné tvrdenie žalobcu o tom, že mu vznikli náklady, ktoré vyčíslil bez predloženia relevantného dôkazu o vynaložení týchto nákladov. Žalobca nepreukázal jednak vznik škody, ani samotnú výšku škody. Taktiež nebola preukázaná zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel prikročiť k vymáhaniu formou exekúcie. Ide o náklady, ktoré by bolo možné zahrnúť do náhrady trov exekúcie, došlo by tak k duplicitnému plneniu. Pokiaľ žalobca uplatnil i nemajetkovú ujmu, pri ktorej nepreukázal, že žalobcovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu došlo k ohrozeniu jeho očakávaní, že došlo k zániku povinného, zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenčii povinného, podľa názoru súdu prvého stupňa, v tomto prípade ide iba o hypotetické uvažovanie žalobcu, bez preukázania konkrétneho zásahu do sféry žalobcu. Žalobca podľa názoru súdu nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Uzavrel, že majetková škoda nebola preukázaná a nemajetková ujmy nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania konštatovania zákonnej, či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované, na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy žalobca vychádza z paušálnej sumy 663,88 eur za každý rok prieťahov. Súd je toho názoru, že takáto úvaha žalobcu je nesprávna. Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádza aj z významu sporu aj z toho, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Súd konajúci o náhrade škody nemôže hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie prieťahov v konaní. Znamenalo by to prijatie absurdného záveru, keď by všeobecný súd preskúmaval postup iného všeobecného súdu, pričom uvedené by podľa názoru súdu mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Súd v tomto konaní nie je oprávnený konštatovať, že išlo o prieťahy v konaní. Okrem uvedeného podotkol, že žiadne konanie o existencii prieťahov sa ani nevedlo, žalobca nijako toto súdu nepreukázal. Súдне konanie nie je oprávnený preskúmavať všeobecný súd, ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na základe ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na základe podanej sťažnosti. Prvostupňový súd teda žalobu žalobcu zamietol s poukazom na to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v konaní, nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní, došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu, spočívajúcom podľa žalobcu v tom, že súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase a uplatnenou majetkovou škodou, a nemajetkovou ujmu. Žalobca teda nepreukázal svoj nárok, preto jeho návrh súd v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

Keďže prvostupňový súd nemal k dispozícii exekučné spisy Okresného súdu Vranov nad Topľou uvedené v žalobách, pôvodne vedených na OS Vranov nad Topľou pod sp. zn. 4C/460/2012, 4C/462/2012, 4C/463/2012 tieto nároky žalobcu vylúčil na samostatné konanie.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že súd náhradu trov konania účastníkom nepriznal z dôvodu, že žalobca bol v spore neúspešný a žalovanej trov konania nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Ako dôvod uviedol, že postupom súdu sa mu odňala možnosť konať pred súdom, že v konaní došlo k vadám, k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci tým, že súd nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy. Tieto odvolacie dôvody konkretizoval tým, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 a zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a potom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd pri svojom rozhodovaní je viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona a v znení zákona č. 412/2012 Z. z.. Súd svojím rozhodnutím de jure a de facto aplikoval princíp pravej retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalej uviedol, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Súd len s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by

ho uspokojovali, v tvrdení o výške škody, zamietol znalecké dokazovanie. Súd tak znemožnil žalobcovi objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Je predsa zrejmé, že znalecké dokazovanie je namieste nariadiť tam, kde je výšku škody nutné určiť s použitím odborných znalostí, ktoré právna veda neposkytuje. Tvrdí, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Európsky súd pre ľudské práva opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležitý, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. rozsah nevybavenej agendy a podobne. Žalobca vôbec nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súdy vyhodnocovali aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Odvolačný súd preskúmal napadnutý rozsudok na neverejnom zasadnutí, v dôsledku čoho nebolo na odvolacom pojednávaní priamo zopakované, či doplnené dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa. Právnym dôsledkom takéhoto preskúmania veci je viazanosť odvolacieho súdu v skutkovom stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1, 3,4,5 a § 214 ods. 2 O.s.p.). Nakoľko však rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, bol termín verejného vyhlásenia rozsudku uverejnený v zákonom stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu a na internete (§ 156 ods.1, 3 O.s.p.). Pri preskúvaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1,3 O. s. p.). Po takomto preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k závoru, že odvolanie žalobcu v konečnom dôsledku nie je opodstatnené.

Predmetom odvolacieho konania sú na spoločné konanie spojené nároky na náhradu skutočnej (majetkovej) škody a na zaplatenie primeranej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatňované podľa 17 Zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci č. 514/2003 Z. z. - ďalej len ZZŠ. Majetková škoda má pozostávať z náhrady účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. Tak za správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov požadoval 70,- eur, za správu informačného systému 40,- eur, za administráciu listín a komunikácie s exekútorom 50,- eur a za administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné údaje, poštovné a telekomunikačné výdaje 15,- eur, spolu 175,- eur.

Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch si uplatnil za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušovanie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, stratu dôvery v spravodlivé riešenie veci a za vyvolávanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Odkazujúc na rozhodnutia Ústavného súdu SR o priznávaní finančného zadostučinenia za zbytočné prieťahy uplatnil si žalobca náhradu vo výške 55,32 eur za každý mesiac omeškania.

V dôsledku spojenia vecí na spoločné konanie rozhodoval odvolací súd o nárokoch žalobcu vzniklých a uplatnených v nasledovne uvedených veciach:

Vec 4C/455/2012 (pôvodná sp. zn. na Okresnom súde Vranov nad Topľou) sa týka povinnej Z. D., registračné číslo exekučnej veci Ex/4485/2011, uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 276,60 eur.

Vec 4C/456/2012 (pôvodná sp. zn. na Okresnom súde Vranov nad Topľou) sa týka povinnej J. A., registračné číslo exekučnej veci Ex/1198/2010, uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 276,60 eur.

Vec 4C/457/2012 (pôvodná sp. zn. na Okresnom súde Vranov nad Topľou) sa týka povinnej J. F., registračné číslo exekučnej veci Ex/11977/2010, uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 276,60 eur.

Vec 4C/458/2012 (pôvodná sp. zn. na Okresnom súde Vranov nad Topľou) sa týka povinného N. U., registračné číslo exekučnej veci Ex/1193/2004, uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 442,56 eur.

Vec 4C/459/2012 (pôvodná sp. zn. na Okresnom súde Vranov nad Topľou) sa týka povinnej N. A., registračné číslo exekučnej veci Ex/12025/2010, uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 331,92 eur.

Vec 4C/461/2012 (pôvodná sp. zn. na Okresnom súde Vranov nad Topľou) sa týka povinnej G. X., registračné číslo exekučnej veci Ex/12019/2010, uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 331,92 eur.

Vec 4C/464/2012 (pôvodná sp. zn. na Okresnom súde Vranov nad Topľou) sa týka povinnej N. J., registračné číslo exekučnej veci Ex/12035/2010, uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 276,60 eur.

Vec 4C/465/2012 (pôvodná sp. zn. na Okresnom súde Vranov nad Topľou) sa týka povinnej G. J., registračné číslo exekučnej veci Ex/5818/2010, uplatnenej náhrady majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 442,56 eur.

Štát zodpovedá za podmienok ustanovených Zákonom o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1 písm. d) ZZŠ). Vo veci náhrady škody vznikutej v občianskom súdnom konaní alebo ktorú spôsobil exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR (§ 4 ods. 1 písm. a/1, 3 ZZŠ).

Odvolací súd je toho názoru, že aj v prípade, že exekučný súd rozhodoval oneskorene o pripustení zmeny exekútora, nemohla mať táto skutočnosť za následok neodôvodnený prietah v exekučnom konaní. Súdny exekútor je povinný pokračovať v exekúcii aj po podaní návrhu na zmenu exekútora, a to až do vyhovujúceho rozhodnutia exekučného súdu takémuto návrhu. Prípadné omeškanie súdu s rozhodnutím o takomto návrhu samo o sebe nemôže byť dôvodom pre vznik práva na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu.

Nie je dôvodná odvolacia námietka žalobcu týkajúca sa aplikácie ustanovenia § 9 ods. 2 ZZŠ v znení účinnom od 1.1.2013 pri interpretácii pojmu „nesprávny úradný postup“. Účinnosť novelizovaného ustanovenia § 9 ods. 2 ZZŠ je až od 1.1.2013 a žaloby v preskúmvanej veci boli podané v roku 2012, avšak predmetné novelizované ustanovenie „dopĺňa aj vykladá ustanovenie § 9 ods.1 predmetného zákona“. Samotný odvolateľ v podanom odvolaní konštatoval, že v tomto prípade súd neprípustne „interpretoval“ zákon, že ho novelizované ustanovenie „inšpirovalo“. Vo všetkých veciach spojených na spoločné konanie preskúmvaných v tomto odvolacom konaní bola podaná žaloba na náhradu škody a nemajetkovej ujmy dňa 27.9.2012, teda pred dňom účinnosti novely zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci č. 412/2012 Z. z.. V súvislosti s touto novelizáciou neobsahuje zákon žiadne prechodné ustanovenia. V dôsledku toho možno ustanovenia uvedené v tejto novelizácii aplikovať len na konania začaté po dni 31.12.2012.

Prvostupňový súd však pri svojom rozhodovaní bol oprávnený a povinný vykladať pojem „nesprávny úradný postup“, pričom nie je vylúčené, aby sa „inšpiroval“ novelizovaným znením zákona a prípustnou formou a rozsahom vyložil pôvodné znenie tohto zákonom stanoveného pojmu.

Podľa § 9 ods. 1 ZZŠ v znení účinnom do 31.12.2012, sa za nesprávny úradný postup považovalo aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

Podľa obsahu tohto pojmu mohlo ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu. „K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri

ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale aj v rámci rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt vhodného vydania (nie však vydanie rozhodnutia samo), lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonávaná v stanovenej lehote“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR spisovej značky 4Cdo24/2004 zo dňa 1.1.2011).

Z toho istého rozhodnutia Najvyššieho súdu SR je však možné zistiť, že pokiaľ „...orgány nepostupovali v rozpore so záväznými právnymi predpismi vzťahujúcimi sa na ... konanie ..., ich konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu...“.

Odvolací súd zastáva názor, že bez ohľadu na to, či konanie vo veci náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci bolo začaté pred alebo po 1.1.2013, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup v zmysle tohto zákona nedodržanie lehoty 30-tich dní stanovenej v § 44 ods. 8 zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - ďalej len Exekučný poriadok. Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty 30 dní uvedenej v § 44 ods. 8 Exekučného poriadku môže byť nesprávnym úradným postupom aj v prípade nečinnosti pôvodného exekútora, avšak muselo by ísť „o zbytočný priesťah“, splňujúci podmienky stanovované v § 4 ods. 1, 3, § 9 a v § 14 ZZŠ.

V tejto súvislosti možno odkázať na závery Ústavného súdu SR uvedené v náleze IV.ÚS 606/2012 zo dňa 14.12.2012. Ústavný súd tam, okrem iného, zdôraznil, že „... aj niekoľko mesačná nečinnosť súdu nemusí zakladať práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov“. Poukázal na to, že žalobca podával žiadosti o udelenie poverenia hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní, a preto musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je ústavne akceptovateľné.

Povinnosťou súdu je organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby so čo najrýchlejšie odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so svojím návrhom na rozhodnutie súdu.

Rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená charakterom, právnou a faktickou zložitou prejednávanej veci, legislatívnou úpravou súdneho procesu, správaním účastníkov konania a v konečnom dôsledku objektívnou možnosťou súdu rozhodnúť vec včas pri zachovaní poradia veci podľa dátumu ich nápadu na súd.

Za opodstatnený nie je možné považovať ani druhý žalobcom uvedený odvolací dôvod, že súd zamietol znalecké dokazovanie, pretože zo spisového materiálu je zrejmé, že žalobca ani v podaných žalobách, ani následne v ďalších písomnostiach zasielaných prvostupňovému súdu, nenavrhol vykonanie dokazovania znalcom za účelom zistenia výšky vzniku materiálnej škody.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom napadnutého rozsudku, že v žiadnej z vecí spojených na spoločné konanie tvoriacich predmet tohto odvolacieho konania, neboli splnené podmienky pre záver, že v nich došlo „k zbytočným priesťahom“ spĺňajúcim podmienky nesprávneho úradného postupu. V žiadnej z týchto spojených vecí nebola podaná sťažnosť na priesťahy predsedovi súdu a tento nekonštatoval pri prešetrovaní, že došlo zo strany súdu k zbytočným priesťahom. Podobne v žiadnej z týchto vecí disciplinárny súd pre zbytočne priesťahy nezistil, že by sa konajúci sudca dopustil disciplinárneho previnenia. Takýto zbytočný priesťah preskúmvanej veci nevyplýva ani z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ani z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorej by bolo konštatované, že sa porušilo právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov.

Aj keď to má pre konečné rozhodnutie v preskúmvanej veci len doplňujúci význam, je možné súhlasiť s tým, že žalobca nepreukázal žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie uplatnenej náhrady skutočnej škody a nemajetkovej ujmy. Výšku uplatňovanej skutočnej škody žalobca zjavne len odhadol, čo je v takomto prípade neprípustné. Preukázané nebolo ani splnenie podmienok na prisúdenie náhrady nemajetkovej ujmy. Ani jeden z tvrdených dôvodov žalobca ničím nepodložil a nepreukázal. Nemožno akceptovať ako opodstatnený dôvod pre takéto priznanie tvrdenia, že neskorým rozhodnutím exekučného súdu, mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo k insolvencii povinného,

prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože samotná žaloba tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania.

Je potrebné zdôrazniť, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi postupom súdu prvého stupňa v predmetnej exekučnej veci (ktorý v zmysle vyššie uvedeného nie je možné považovať ani za prietahy v konaní) a eventuálnym vznikom škody alebo nemateriálnej ujmy.

Záverom je potrebné poukázať na skutočnosť, že samotná okolnosť zmeny súdneho exekútora nemôže mať vplyv na priebeh exekúcie a akokoľvek ovplyvniť jej priebeh, nakoľko, kým o tejto zmene povereného exekútora nie je právoplatne kladne rozhodnuté, je povinný v zmysle ustanovenia § 46 ods. 1 Exekučného poriadku sa o jej vykonanie postarať a pokračovať bez akýchkoľvek obmedzení v tejto exekúcie pôvodne vykonaním exekúcie poverený súdny exekútor.

Z týchto dôvodov odvolací súd v súlade s § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Potvrdený bol aj výrok o náhrade trov prvostupňového konania. Dotknutou osobou oprávnenou podať odvolanie mohol byť len žalovaný, ktorý takéto odvolanie nepodal.

Úspech v odvolacom konaní mal taktiež žalovaný, preto mu v súlade s § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O. s. p. vzniklo právo na náhradu všetkých účelne vynaložených trov odvolacieho konania. Žalovanému však žiadne odvolacie trovy nevznikli, ani nepodal návrh na náhradu takýchto trov. Preto odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania žiadnemu z účastníkov.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.